

**Rvperti Ab||batis Monasterii || Tvitiensis Ordinis S.
Benedicti The||ologi antiqui, Opera duo, ut egregia sanè,
ita diu desiderata, multoq[ue] || labore perquisita, ac
sumptu haud ita modico ...**

Rupert <von Deutz>

Colonia, M. D. XXVI.

VD16 R 3796

Ite[m] de magnæ fidei mœrore, siue amaritudine, & de eo quod Salomon loquitur. Cor quod nouit amaritudinem animæ suæ, in gaudio eius non miscebitur extraneus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71860](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71860)

solicitudinem acriorem uitam aggredi subterfugiant, & penè desperent de cura dei, si in aliquo horum uel ad tempus deficiant. Ideo dominus dicit. Si autem scœnum, quod hodie est, & cras in clybanum mittitur, deus sic uestit, quantum magis uos minimæ fidei? ¶ Modi ca uero fides est, ubi propter metum mortis, sub articulo persecutionis, uocem quis abscedit Christianæ confessionis: quod fecit Petrus ubi Christum negauit & cæteri apostoli, qui relicto eo, omnes fugerunt. Ideo & Petro dixit, cum cœpisset mergi, quia uidens uctum ualidum timuit, modicæ fidei quare dubitasti? similiter & in alia tempestate, tam Petro, q̄ cæteris discipulis, quid timidi estis modicæ fidei? Vtraq; nanq; tempestat, futuramurbationem Iudæorum significabat. Prima, ubi scriptū est, ipse uero dormiebat, cū nauicula operiretur fluctibus. Eius rei signum erat, quod dormiente domino dormitione mortis, discipulorum fides habebat periclitari. Secunda, ubi uenit ad eos ambulās supra mare, & apprehendit manum Petri clamantis quia dubitans cœperat mergi, signum fuit resurrectionis in eo ipso quod supra mare ambulauit, ambulaturus super fluctus mortis, sicut scriptum est. Qui ascendit super occasum, dominus nomen illi, & consolaturus eundem Petrū ut non amitteret gradum apostolicum, qui tunc utiq; clamauit eo quod cœpisset mergi, quando egressus foras, amarè fleuit, & dominus lachrymantem respexit. ¶ Porro magna fides est, ubi tam apostoli q̄ cæteri sancti, non solum mori non timuerunt, uerū etiā mori propter uitā æternā præoptauerunt, secundū exemplū illorū trium puerorū, qui cū dixisset regi Nabuchodonosor, ecce enim deus, quē colimus, potest eripere nos de camino ignis ardētis, & de manibus tuis rex liberare, addiderūt adhuc. Quis si noluerit, notū sit tibi rex, quia deos tuos nō colimus, & statuā auream quā erexisti nō adoramus.

¶ Item de magnæ fidei merore siue amaritudine, & de eo quod Salomon loquitur, cor quod nouit amaritudinem anime sue, in gaudio eius non miscebitur extraneus. Cap. XVI.

Nimirum ad hanc fidem pertinet ille dolor merentium, uel eorū qui amaro animo sunt, propterea quia diu peregrinantur à dño dñi in corpore uiuunt, & nullam ab hoc seculo consolationē recipere uolunt. Gemunt gemūt, nec saltem iccirco gemunt quia morituri sunt, sed iccirco quia uiuunt; & iccirco uitā ipsam desunt, quia uiuendo peccare timent. Ibi est locus, ibi causa postulat, ut eo (quo iam dictum est) modo spiret spūs, qui ubi uult spirat. Quo fructu? Cuius rei effectus? Nimirū, ut donū aliquod suimet infusione tribuat, & tribuendo quasi manu piæ cōsolationis faciem plorantis animæ demulceat, & lachrymam eius abstergat, & quasdam percipiat gaudij primitias, ut mitiget ei à diebus malis, & patienter uiuat, donec ueniat tempus suæ uocationis & sedens homo solitarius cum deo loquatur quotiens uult, & in dono quod accepit exerceatur. Hinc est illud. Cor quod nouit amaritudinem animæ suæ, in gaudio eius non miscebitur extraneus. Quenam est amaritudo animæ, nisi peregrinatio ista, pro qua uel cuius intuitu dicit (ut iam supra memoratū est) Psalmista, heu mihi, quia incolatus meus prolongatus est, multum incola fuit anima mea, rennuuit cōsolari anima mea. ¶ At uero istā amaritudinem dulcedinē putant, nō peregrinationē, sed patriā existimant uitę huius morā aliquātuā. Et quidē amara illis est mors corporis, immo & ipsa memoria mortis, quō Sapiens dicit o mors q̄ amara est memoria tua homini pacem habenti in substantijs suis, uiro quieto & cuius uitæ directæ sunt in omnibus, & adhuc ualentī accipere cibum. Sed causam mortis, quæ uere amaritudo est, nō considerant, quod per peccatum mors introierit in hūc mundum, non recogitant. ¶ Non parua ergo seiunctione lugentes seiungit à non lugentibus, dicendo, cor quod nouit amaritudinem animæ suæ, in gaudio eius non miscebitur extraneus, & hoc idem est quod saluator ait. Beati qui lugent, quoniā ipsi cōsolabūtur. Quod enim est gaudiū cordis illius, nisi cōsolatio paraclēti huius sancti spūs, uisitantis cor illud propter scientiā amaritudinis ipsius? Et bene de isto gaudio dicit, quia in eo nō miscebitur extraneus. Ipse est enim spiritus ueritatis, & docens omnem ueritatē, sicut & Psalmista dicit, spūs tuus bonus deducet me in terram rectam: custodit animam, ne subrepat spiritus deceptio nis, uere extraneus, quia ueritati contrarius. Hic iam fructus est magnæ fidei, quæ ianuā, (sicut sus

Matth. 8.
Modica

Marci. 14.
Matth. 14.

Matth. 2

Matth. 14.

Lucæ. 22.
Magna.

Danie. 3.

2. Cor. 5

Effectus cōsolationis paraclēti.

Psalm. 93.

Prouer. 14.

Psalm. 119.
Hōies mūdāni mortem uiment.

Eccle. 4.

Beati lugētes

Matth. 5.

Psalm. 142

(sicut supra dictum est) paraclito huic, ut introitet, aperuit mcerendo in amaritudine, & nolendo siue renuendo temporaliter consolari.

¶ Be eo quod dominus, premisso, spūs ubi vult spirat, subiungit, & vocē eius audis, sed nescis unde veniat aut quo vadat: & quod veniens idem spūs, signum aliud quod ostendat, competens gratie quam importat. Cap. XVII.

Vid tandem cum tali uel tanta dignatiōe spirauerit spiritus ubi uult: & uocem

(inquit) eius audis, sed nescis unde ueniat aut quo uadat. Verus sermo quem dixit, & uocem eius audis. Non em̄ tacere potest qui gratiam accepit eiusmodi, etiā si interdum propter causam uel discrimen aliquod tacere uelit. Exēpli gratia: factus sum (ait Hieremias) in derisum tota die, omnes subsannant me: quia iam olim loquor, uociferans iniquitatem, & uastitatē clamito. Et factus est mihi sermo dñi in obprobrium, & in derisum tota die, & dixi. Non recordabor eius, neq; loquar in noie illius. Cū hoc dixisset & hoc dicto tacere proposuisset, quid cōtinuo sequitur? Et factus est (inquit) in corde meo quasi ignis exaestuans, claususq; in ossibus meis, & defeci ferre nō sustinens.

Iohan. 3.
Hō diuinitus
inspiratus, ta
cere nō potest
Hierē. 20

Psal. 38.

Esa. 58

Iohan. 3

Psal. 76

Esa. 66.

Marth. 3
Actu. 2.

Vvaldrada
puella spiritu
sctō repleta

¶ Narratio quorundam signorū, cum quibus uisitationem sui spūs sanctus dieb; nostris quibusdam dignanter infudit. Cap. XVIII.

E signis maioribus nunc interim taceam, uidelicet de signo uel significatione, qua super dominum in specie columbæ, & super apostolos eius apparuit in igne, ut erat & illius iudicis iram nobis mitigaturus, & istorum corda eatenus infirma per zelum bonum accensurus. De minoribus, quos nostro tempore uisidimus nō pigeat uel nos scribere, uel aliquem attendere, si fuerit beniuolus, quicunq; hæc legere dignabitur. **¶** Puellæ cuidam nomine Waldradæ, cum esset in apparatu nuptiarū, q̄ tamen animo eius nō sedebat ipsa nocte, uigilant em̄ alijs dormientibus, sic afflauit iste paracletus, ut præ magnitudine caloris euigilarent q̄ dormiebant, & in clamarent, putantes quod arderet ipsa domus. Iacebat iuxta matrē uiduam, sanctæ uiduitatis propositū habentem, cū per fenestram domus superiorē ecce aduenit & intrauit ignis magnus, & descendens ad eā, q̄ sola hæc uidebat, in os & in secreta uentris illius illapsus est. Prima ipsius mater p̄ magnitudine ardoris, q̄ fortiter tangebatur, somno excussa est, & in clamās altius, surgite (inquit) surgite: ardem; ardemus. At ille ignis erat nō cōburens, sed illuminans: non corpus cōsumens, sed animæ lucens. Cū ergo turbarentur, & ardorem quidem sentirent, sed ignem non uiderent, tandē persensit mater, q̄ ardor ille de filia ueniens sese diffunderet, quæ iam diuino amore inflāmata, uulnerato corde flebat abundanter, ita ut ex illa hora per multū tempus lachrymis fluere non cessaret. Quam uocem eius extic̄ audiuit aliquis: Contigerat em̄ illi secundum hoc ipsum capitulū, quod tractamus nunc, quod dixit dñs, spūs ubi vult spirat, & uocē eius audis, sed nescis unde ueniat aut q̄ uadat. Quæ ergo uocē eius extic̄ audiuit aliquis, nisi uotū & ppositū, & tenorē sanctæ uirginitatis? Deniq; usq; ad senem

Iohan. 3